

Metoderapport Skup 2007

Valla

**Eirik
Mosveen**

PUBLISERT

VG 11. januar til 27. desember 2007

REDAKSJON

Verdens Gang AS
Samfunn

Pb. 1185 Sentrum
0107 Oslo
www.vg.no

KONTAKTINFO

Eirik Mosveen
VG, boks 1186
0107 Oslo
Telefon 22 000671
epost eirik.mosveen@vg.no

En bombe

Rett etter valget i 2005 fikk jeg for første gang fikk konkret informasjon om at det hadde skåret seg ettertrykkelig mellom Gerd-Liv Valla og Ingunn Yssen.

Jeg hadde tidligere fått hint om at Yssen ikke trivdes så godt i sin nye jobb. Men at det hadde oppstått en alvorlig og dyp personkonflikt, var likevel svært overraskende, siden Yssen og Valla var regnet som venninner og fortrolige.

Særlig oppsiktsvekkende var opplysningen om at Yssen hadde oppsøkt bedriftsoverlegen i LO fordi konflikten var så intens at det hadde gått utover Yssens helse. Det ble også sagt at Yssen bare var en av flere meget sentrale personer som hadde kommet så alvorlig på kant med Valla at de hadde oppsøkt samme lege. Det skulle gjennom flere år ha vært et betydelig sykefravær blant disse personene.

Det skulle også ha utviklet et svært dårlig forhold til tre kvinner i den valgte LO-ledelsen – LOs 1. sekretær ”Jern”-Ellen Stensrud, LO-kasserer Bente Halvorsen og LO-sekretær Rita Lekang. Kilder hevdet at alle disse følte seg så dårlig behandlet av Valla i sin arbeidssituasjon at det hadde ført til helseplager og flere perioder med sykmeldinger.

Men jeg fikk også opplysninger om andre konflikter. Både kjente forbundsledere og avdelingsledere i LO sentralt skulle ha et anstrengt forhold til Valla. Det var folk som hadde sluttet med begrunnet oppsigelse. Andre hadde inngått forlik og fått hemmelige sluttpakker.

Det var likevel ett forhold som gjorde saken sensasjonell: Yssen skulle ha ment seg utsatt for systematisk og ulovlig trakassering og mobbing av Valla. Hvis dette var riktig, og Yssen gikk til rettslige skritt, ville Vallas lederstil bli gjenstand for en rettslig prøving. Dersom en rettssak endte med at Valla hadde brutt Arbeidsmiljølovens bestemmelser om trakassering, ville det bli vanskelig for Valla å fortsette som en troverdig leder for LO.

Potensielt satt vi altså på en nyhetsbombe av dimensjoner.

Selv om påstandene nærmest fremsto uvirkelige, kunne vi ikke utelukke at de var riktige. Undertegnede var en av journalistene som dekket konflikten da Valla var justisminister i 1997. Jobbingen med denne saken ga innsikt og forståelse i forhold til de nye påstandene.

Igjen så det ut til å handle om konflikter på det mellommenneskelige plan, og ikke om makt og politiske motsetninger. Det så ut til å være noe med Vallas lederstil som utløse konfliktene rundt henne.

Vi forsto at vi sto overfor en ekstremt vanskelig sak rent faglig. Kravene til kilder og dokumentasjon ville bli strengere enn i kanskje noen annen sak vi hadde jobbet med. Det ble besluttet at jeg skulle jobbe full tid med dette en lengre periode.

Startfasen

Vi visste hvor kontroversielt og følsomt hele dette sakskomplekset var – og at vi derfor måtte vi gå forsiktig frem.

Vi fryktet at viktige kilder kunne bli skremt til taushet, og at en varsling av Valle på et så tidlig stadium ville skape problemer for den videre jobbingen.

Vi bestemte oss for å begynne i ytterkantene både i LO og Ap, der vi også hadde grunn til å tro at enkelte var informert.

Ganske raskt fikk jeg bekreftet at opplysningene om Yssen medførte riktighet: Uavhengig av hva som er objektivt sant, mente hun seg faktisk utsatt for ulovlig mobbing og trakassering allerede høsten 2005.

Jeg fikk også vite at det var helt uaktuelt for Yssen å stå frem med sin historie eller være behjelpelig på annen måte. Jeg kom altså ikke videre i denne omgang.

Men jeg hadde en plan: Hvis jeg klarte å få frem historien om Stensrud, Lekang og Halvorsens forhold til Valla, ville jeg komme i en bedre posisjon til å få Yssen til å la seg intervju på et senere tidspunkt, kanskje også sammen med de andre kvinnene.

I oktober og november 2005 arbeidet jeg i rundt tre uker kun med å gjennomføre samtaler med kilder i LO sentralt og i forbundene, samt med sentrale kilder i Aps regjeringsapparat og i stortingsgruppen. Målet var å samle mest mulig informasjon for å kunne kartlegge de interne maktforholdene i den valgte LO-ledelsen. Notater og lydopptak fra denne arbeidsperioden viser at jeg snakket med rundt 30 personer. Jeg konsentrerte samtalene om konfliktene som skulle være rundt Stensrud, Lekang og Halvorsen, men gikk også inn på Yssen og andre avdelingsledere.

Funnene var interessante. Fem kilder uavhengig av hverandre bekreftet at hovedbildet var riktig: Det eksisterte en alvorlig konflikt som omfattet Stensrud, Lekang og Halvorsen. Andre kilder indikerte det samme og ga utfyllende opplysninger.

Men bildet hadde en nyanse. Forholdet mellom Valla og de tre kvinnene hadde bedret seg noe den siste tiden, særlig etter LO-kongressen våren 2005, der Valla ble gjenvalgt for fire nye år. De mente Valla hadde begynt å behandle dem bedre. Jeg fikk hentydninger om at jeg kunne komme til å bli møtt med delvise dementier fra hovedpersonene dersom jeg skrev en sak basert på anonyme kilder, selv om opplysningene i saken var aldri så korrekte.

En rekke av kildene beskrev også det generelle arbeidsmiljøet sentralt i LO som dårlig. Og de ga Vallas lederstil en stor del av ansvaret.

Jeg valgte på dette tidspunkt ikke å ta direkte kontakt med verken Stensrud, Lekang eller Halvorsen. Derimot kontaktet jeg personer jeg visste hadde nær kontakt med dem, som jeg regnet med var godt informert.

Det jeg ikke visste, var at min kollega Tore Gjerstad i Dagbladet var på samme spor som meg. Han ringte på et tidspunkt direkte til Ellen Stensrud med spørsmål om Vallas lederstil. Dette likte ikke Stensrud, som gikk rett til Valla.

Den 30. november 2005 gikk Valla på talerstolen under den årlige kartellkonferansen på Gol. Der fortalte hun forsamlingen om hva Dagbladet hadde gjort i svært fordømmende ordelag. Hun advarte sterkt mot denne type "forfølgelse" av politiske ledere – og hun viste til hva som hadde skjedd med Tore Tønne.

Valla lyktes ganske godt med sitt oppsiktsvekkende maktagrep. Dagbladet ga tilsynelatende opp saken. Jeg bestemte meg for å avvente. Etter tre ukers intenst arbeid hadde jeg fått vite mye, men var fremdeles et godt stykke fra å kunne publisere noe som helst. Når Valla brukte Tore Tønnes navn i sin advarsel mot å gå videre, viste det at hun mente alvor. Jeg visste også at hennes dramatiske tale på kort sikt ville gjøre kildearbeidet vanskeligere.

29. januar 2006 ble Gerd-Liv Valla rammet av en ulykke. Hun falt stygt under en skitur i Nordmarka, pådro seg et brudd i ryggen og ble langtidssykemeldt. Jeg fant det både upassende og uhensiktsmessig å ta telefoner i saken i denne perioden.

Forholdet mellom Yssen og VG

Både forhistorien og sakens alvor og ytterst delikate karakter, gjorde at vi tidlig satte et absolutt krav til åpne kilder.

Særlig i forhold til den delen av saken som kunne komme til å handle om Yssens opplevelse av å være mobbet og trakassert.

Et åpent intervju ville være det aller beste. Men en stevning eller begrunnet oppsigelser, eller annet skriftlig materiale, ville også være å betrakte som åpne kilder i denne sammenhengen.

Det ble aldri på noe tidspunkt inngått noen avtale mellom Ingunn Yssen og VG om noe forhold i denne saken. Men både Yssen og en rekke andre personer visste at VG jobbet med hele sakskomplekset på en grundig måte, og at vi hadde skaffet oss solide kunnskaper om forholdene på toppen av LO-borgen. Dette gjorde at vi befant oss i en god posisjon i forhold til Yssen, dersom hun på et tidspunkt skulle ønske å la seg intervju om konflikten.

Kombinasjonen av at vi satt med detaljert innsikt og kravet til åpne kilder, ble et dilemma. Utover høsten 2006 begynte flere aviser å skrive om deler av konflikten, uten at vi kunne foreta oss noe. Vi var avhengig av at Yssen sto frem, eller å få anledning til å offentliggjøre oppsigelser eller andre prosessmessige dokumenter, for å kunne fortelle hva striden handlet om. Siden vi kjente hele bildet, måtte vi publisere alt eller ingenting.

Det er riktig at det var Ingunn Yssen som selv valgte VG som medium for å kjøre sin sak. Men det er samtidig en kjensgjerning at det var VG som jaktet opp saken, og som derfor kom i posisjon overfor henne.

Da VG publiserte saken, ga vi den stor plass i avisen, og satte betydelige journalistiske ressurser inn på den videre oppfølging. Men VG kunne neppe ha kjørt saken slik vi gjorde uten å ha gjort grundige og selvstendige undersøkelser blant et meget stort antall kilder gjennom halvannet år. Da hadde vi stått igjen med en sak om Yssens personlige opplevelser.

På publiseringstidspunktet 11. januar visste VG at Yssens sak var en del av et langt større bilde, hvor den kritiske situasjonen i LOs valgte ledelse sto sentralt.

Kravene til oss selv

Vi visste altså ganske lenge at vi satt på en eksplosiv sak, som stilte særskilte krav til jobbingen.

Vi visste samtidig at det ville bli debatt om VGs journalistikk, og at alt vi skrev ville bli gått etter i sømmene.

I møter med redaksjonsledelsen ble det hamret inn med store bokstaver:

- 1. I denne saken tåler vi ikke å gjøre feil.** Åpne kilder var et absolutt krav ved første publisering, og i fortsettelsen kunne det bare fravikes hvis saken var viktig nok – og vi hadde særdeles gode kilder. Det var ikke nok å ha en svært sentralt plassert kilde på den ene siden av konflikten med direkte tilgang til opplysningene – vi måtte ha minst en tilsvarende god kilde på den andre siden.
- 2. Vi skulle etterstrebe større balanse i dekningen enn det vi ofte har hatt før ved store avsløringer.** Selv om Vallas støttespillere ikke brakte saken nyhetsmessig videre, skulle balanserende uttalelser gis plass uansett.
- 3. Før første publisering beordret ansvarlig redaktør Bernt Olufsen oss til å lese Tønne-rapporten, for å se om det var lærdom som vi kunne ta med oss i forkant av en stor og personfokuserende sak.** Blant annet fokuserte vi på å ikke holde tilbake avsløringer for å kunne eskalere saken over dager – men heller trykke alt det vi til enhver tid hadde og kunne dokumentere (så fikk en del gode saker heller bli mindre på trykk).
- 4. Vi skulle drive saken frem gjennom substans og fakta,** ikke ved politisering og store oppslag hver gang noen mente Valla burde gå av.

Hva visste vi?

Etter Vallas sykemelding var over våren 2006, begynte jeg igjen å jobbe med saken.

I mai/juni fikk vi informasjon om at Valla hadde tatt kontakt med Aps partisekretær Martin Kolberg. Valla ba Kolberg om hjelp til å løse konflikten – og å forsøke å overbevise Yssen om at hun burde ta en annen og, slik Yssen så det, mindre viktig jobb i LO, eller selv bidra til å skaffe Yssen en ny jobb utenfor LO.

For første gang begynte saken å stramme seg til ved at utenforstående ble blandet inn, og det ble foreslått endringer i arbeidsforhold. Konflikten var i ferd med å bli formalisert. Det var også omtrent på dette tidspunktet jeg fikk vite at Yssen opplevde at Valla reagerte negativt på at hun i 2004 ble gravid.

Mandag 21. august 2006 ble Ingunn Yssen sykmeldt. Under en uke i forveien hadde Valla over bordet gitt henne et tilbud om å få gå på prestisjetunge Forsvarets Høgskole – forutsatt at hun gikk av som leder av Internasjonal avdeling i LO

Snart fikk jeg også vite at Yssen hadde oppsøkt sitt eget forbund Norsk Tjenestemannslag (NTL) for å få juridisk bistand. I et styremøte vedtok NTL, som også er Vallas forbund, i den dypeste hemmelighet å dekke Yssens advokatutgifter dersom hun gikk til arbeidsrettssak for mobbing mot Valla. Styret foreslo en egnet advokat, Ingeborg Moen Borgerud. Hun har for øvrig vært advokat i LOs juridiske avdeling og statssekretær for Ap i Justisdepartementet.

I løpet av noen intense uker i oktober og november dro saken seg ytterligere til. Borgerud konkluderte, etter hva jeg fikk opplyst, ganske raskt med at det fantes saklig grunnlag til å gå til arbeidsrettssak mot Gerd-Liv Valla for ulovlig trakassering av en arbeidstager. Samtidig visste jeg at både Yssen og Borgerud var skeptiske til å gjennomføre en slik rettssak, da det kunne ta svært lang tid før saken kom opp for retten.

I hele denne perioden hadde vi meget god oversikt over de formelle skritt i saken som ble tatt både fra LO/Valla og Yssen/Borgeruds side.

Yssen bestemte seg

Det var først da Yssen fikk et endelig nei fra LO om lønnet permisjon på Forsvarets Høgskole, at hun bestemte seg for å si opp jobben – og gå åpent ut i VG.

Inntil LO tok sin beslutning, var det absolutt en mulighet for en minnelig løsning. I tilfelle ville Valla-saken trolig ikke blitt kjent, og i hvert fall ikke i den form den fikk.

Rett etter nyttår i 2007 fikk jeg vite at LO hadde mottatt et brev der Yssen varslet en såkalt begrunnet oppsigelse. Hun kom ikke til å gå til søksmål mot Valla med krav om oppreisning, men si opp jobben sin på dagen og fortelle hvorfor. Det endelige oppsigelsesbrevet leste jeg første gang på formiddagen den 10. januar i fjor.

I avisen så man for seg å trykke saken over seks sider, hvorav to av sidene var satt av til et stort intervju med Valla. Dette ønsket ikke Valla, og dermed ble den første publiseringen av saken utelukkende basert på Yssens versjon av konflikten.

Dagen etter trykket vi to sider med undertittelen ”Her er Vallas versjon”, der Vallas argumenter ble presentert i detalj. Grunnlaget for artikkelen var et dokument som Valla selv hadde utarbeidet, og offentliggjorde dagen etter. Problemet var at Valla fortsatt ikke ville gi sin versjon i intervju form, og vi kunne av kildehensyn heller ikke skrive at dette bygget på et dokument som var i sirkulasjon i LO-toppen.

Vi forsøkte tidlig å få andre i LO/Ap-systemet som vi visste hadde vært i konflikt med Valla, til å stå frem. Vi lyktes ikke med å få verken Stensrud, Lekang eller Halvorsen til å fortelle sine historier. Først etter en snau uke lot Berit Reiss-Andersen seg for første gang intervju om innholdet i konflikten fra 1997. Det samme gjorde en ordknapp Øystein Mæland.

Øyvind Slåke, som vi visste mente seg utsatt for mobbing, ville ikke stå frem. Men vi skrev historien om hvordan Valla i 1997 kalte ham "mammagutten" med anonyme kilder – med sikkerhet for at den var riktig, og ikke ville bli dementert.

Vi slet med å få Vallas støttespillere på banen, derfor ble de samme personene brukt flere ganger. For å sikre at Valla og hennes folk kom til orde, ble terskelen satt nyhetsmessig noe lavere. Det var vanskelig å lage saker når støtten til Valla for det meste var generell – uten å påpeke hvor Vallas kritikere konkret tok feil.

Sett i ettertid, var dette trolig et uttrykk for at Vallas forsvarere var færre enn man trodde, og at hennes støttespillere vegret seg for å gå i krigen for henne. Mange av Vallas forsvarere var også perifere i forhold til det sentrale LO-miljøet.

Nye avsløringer – avansert kildekritikk

Med Fougner-utvalgets gransking ble nyhetsjakten enda mer krevende, ikke minst fordi samtlige personer med tilgang til høringsrommet hadde undertegnet en taushetserklæring.

Allerede etter fire dager fikk vi innsikt i de første dramatiske rundene bak lukkede dører. Men vi fikk ikke åpne kilder, og måtte derfor drøfte bruk av anonyme kilder:

De anonyme kildene fra høringene var av en spesiell karakter. Som oftest kjennetegnes anonyme kilder av at det de forteller er vanskelig å etterprøve for utenforstående. Vel brukte vi anonyme kilder fra høringene, men vitnemålene disse kildene refererte fra ble fremført i påhør av mange personer og de ble nedfelt i referater. Derfor kunne VGs avsløringer etterprøves i etterkant.

Et eksempel på dette var da Stensrud og Lekang to dager etter avsløringen, under et møte i LO-sekretariatet, ble spurt rett ut om VGs fremstilling av deres vitnemål var riktig. Både Stensrud og Lekang bekreftet dette i møtet.

Hovedkildene til avsløringene fra Fougner-utvalget var alle svært sentrale, og de satt med detaljert informasjon om hva som skjedde i høringsrommet. Likevel mente vi at dette ikke var godt nok.

For selv om kildene var gode, var vi redde for at vi ikke fikk fullstendig informasjon, at uttalelser kunne være farget av den ene parten, at viktige nyanser uteble, og at det som skjedde i høringsrommet kunne tolkes på forskjellige måter. Uten åpne kilder måtte vi etterprøve opplysningene på annen måte – for å sikre oss mot feil og unøyaktigheter. Derfor var det et mål at vi skulle ha like sentralt plasserte kilder på motpartens side som bekreftet historien.

Vi analyserte oss frem til følgende fire kildegrupper å jobbe mot: Fougner-utvalgets egne medlemmer, Valla og de som representerte henne i høringen, Yssen/Borgerud og deres stab og personene som selv avga vitnemål. Alle disse fire kildegruppene hadde i tillegg personer som fungerte som rådgivere og samtalepartnere, og disse var helt eller delvis informert om hva som foregikk i høringene.

I tillegg visste vi at det ble det ført skriftlige referater i tre versjoner fra høringen: Fougner-utvalgets hadde egen referent, mens advokat Håkon Bleken og advokat Borgerud hadde hver sine advokatfullmektiger som førte referat.

Uansett hvor detaljerte opplysninger vi fikk var i utgangspunktet, ventet vi med å publisere til kravet om å ha minst to velinformerte kilder – fra begge sider - var innfridd. Derfor gikk det halvannen uke fra vitnemålene fant sted til vi trykket saken med Stensrud og Lekang, og enda lengre tid med vitnemålet til Martin Kolberg.

For å være helt sikre på at det vi skrev fra innsiden av høringene var riktige, og ikke ville bli imøtegått, perfektionerte vi kildearbeidet ytterligere. Bak alle avsløringene endte vi opp med å ha kilder som var plassert i tre av de fire kildegruppene.

Fougner-utvalget begynte sitt arbeid lørdag 11. februar. Onsdag 14. februar kunne VG komme med sin første store avsløring. I et sju timer langt vitnemål for utvalget, gikk Valla til sitt hittil hardeste angrep på Yssen.

Det ble stor frustrasjon i utvalget over "lekkasjen" fra alle de tre "partene", og det kom krav om kraftige innskjerpelser i rutinene. Derfor slet vi kraftig med å komme videre. Ikke før 24. februar, halvannen uke senere, maktet VG å komme opp med en ny tung avsløring. På VGs forside denne dagen sto det: "Kvinnelige LO-topper rammer Valla i hemmelige vitneavhør: "Jern-Ellen" brast i gråt".

Med denne saken opplevde jeg at sirkelen var sluttet i forhold til den saken vi begynte å jobbe med for halvannet år siden. Ingunn Yssen hadde stått frem i VG, og Ellen Stensrud og Rita Lekang hadde fortalt om sitt problematiske forhold til Valla til Fougner-utvalget. Torsdag 1. mars kunne VG avsløre at også hovedkasserer Bente Halvorsen hadde fortalt utvalget om sitt vanskelige forhold til Valla (disse tre uttaler seg for første gang åpent om dette i journalist Torstein Tranøys bok "Vallas Fall" tre kvart år senere).

I denne saken mener jeg vi satte nye standarder for kildekritikk. Vi har aldri før stilt så strenge krav til oss selv. Det gjorde at saken stadig måtte utsettes, som var frustrerende, men riktig. Da den endelige versjonen av manuset gikk i trykken, hadde vi oppnådd et presisjonsnivå som gjorde at sentrale kilder kunne forsikre oss om at saken ikke ville bli dementert. Ikke på noe tidspunkt har de som avga forklaring hevdet at VGs fremstilling ikke var korrekt eller har vært upresis.

Konsekvenser

Den første formelle konsekvensen av VGs avsløringer var at LO nedsette et utvalg for å granske påstandene mot deres egen leder.

I utvalget satt en foretningsadvokat, lagdommer og jusprofessor som jobbet heltid i to måneder med saken. Deres konklusjon var at det ut fra vitneforklaringene var "ikke tvilsomt" at Valla hadde trakassert Yssen i arbeidsforholdet.

Den mest åpenbare konsekvensen av VGs avsløringer er naturligvis at Gerd-Liv Valla gikk av som LO-leder 9. mars 2007.

Arbeidstilsynet gjorde etter Vallas avgang en arbeidsmiljøundersøkelse som påpekte flere alvorlige mangler i LOs HMS-rutiner. Nåværende LO-leder Roar Flåthen gjorde det helt klart at alle mangler skulle rettes opp så fort det praktisk lot seg gjøre.

En undersøkelse Statens arbeidsmiljøinstitutt foretok i LO hadde nedslående resultater. Fra november 2006 til april 2007 hevdet hele 10 prosent av de rundt 250 ansatte i LO sentralt at de hadde blitt mobbet på arbeidsplassen. Dette tallet ligger over gjennomsnittet.

Det har siden saken sprakk i VG vært et sterkere fokus på mobbing i arbeidslivet. I desember i fjor viste tall fra Arbeidstilsynet at antall henvendelser om mobbing til tilsynet hadde økt med om lag 60 prosent det siste året. Fra tilsynets side ble dette forklart med at folk trolig hadde fått en lavere terskel for å melde fra om mobbing etter Valla-saken.

Arbeidstid

Undertegnede jobbet med saken innimellom andre oppgaver hele høsten 2005, med unntak av tre sammenhengende uker da jeg jobbet full tid.

Fra mai 2006 jobber jeg mye med saken, men på dette tidspunktet var jeg blitt nestleder i VGs samfunnsavdeling, og satt også med andre oppgaver.

Fra og med VGs avsløring 11. januar jobbet samtlige medarbeidere ved Samfunnsavdelingen med saken i forskjellige perioder. Det er derfor umulig å fastslå hvor mange arbeidstimer som er nedlagt, men dette var en storstilt redaksjonell satsning.

Spesielle erfaringer

I en så alvorlig sak møter man kompakt motstand fra folk med stor innflytelse.

Erfaringen er likevel at dette løser seg opp etter hvert – bare man er tålmodig nok og holder fokuset skarpt på kjernen i saken.

Et paradoks har hele tiden vært at flere av de som hadde tilsvarende opplevelser som Yssen, reagerte svært negativt på at hun gikk ut med saken. Ikke fordi de støttet Valla, men fordi de mislikte at LOs indre liv ble brettet ut. Det virket nærmest som om de mente dette var pinlig og flaut for hele LO, og kanskje også for dem selv.

VG har blitt kritisert for at Vallas versjon ikke har kommet godt nok frem. Dette har vært nok et paradoks: Når vi trykket Vallas versjon, ble dette gjerne oppfattet som ufordelaktig for henne blant folk flest – og dermed plassert på andre siden av ”streken”.

Metodisk har denne saken vært krevende fra første stund. Få skriftlige kilder førte til et behov for ekstra mange muntlige kilder. Dette har vært tidkrevende, og mulighetene til å trække feil var mange. Derfor har kildekritikk og analyser av personenes politiske handlingsvalg vært en ekstremt viktig del av arbeidet.

Til slutt

VG har hele tiden ment at Valla-saken handlet om mulig mobbing og trakassering, og ikke tradisjonell politisk maktkamp.

Konfliktens innerste kjerne dreide seg om mulige brudd på arbeidsmiljøloven, utført av arbeidstagernes fremste tillitsvalgte.

Det var dette som gjorde saken høyexplosiv, og som til slutt førte til Vallas avgang.